

Darovi za Marijanišče.

Gospod Ivan Žičkar, župnik . . .	gld. 1.—	Gospod Franč. Čebular, dekan . . .	gld. 3.—
„ dr. Josip Lesar, ravnatelj . . .	„ 2.—	„ Anton Hribar, kapelan v	
„ Avgust Šinkovec, kapelan . . .	„ 20.—	imenu „Dobrovske tro-	
„ p. Konrad Stazinski, dar		jice“	„ 3.—
različnih gosp. znancev . . .	„ 5.—	„ Mihael Klemenčič, kapelan . . .	„ 2.—
„ Martin Gregorčič	„ —.30	„ Viktor Bučar, kapelan . . .	„ 4.—
„ Janko Barle, kancelista . . .	„ 1.—	„ Neimenovanec	„ 2.—
„ Ivan Vodnik, načelnik po-		„ p. Gregor Jenič, kapucin . . .	„ 13.—
staje	„ —.50	Gospa Marija Javornik	„ 5.—
„ Valentin Cajnko, kapelan . . .	„ 2.—		
„ Peter Mikek, dijak	„ —.60		
„ A. Kupljen, c. kr. notar . . .	„ 2.—		
„ Ivan Pristov, kapelan	„ 2.—		

Najiskrenejša zahvala bodi vsem blagim darovalcem!

Glavna seja „Matice Hrvatske“.

Dne 23. rožnika t. l. se je zbralo na letošnjo glavno sejo v društveni hiši obilo odličnih udov. Predsednik Tadija Smičiklas jih je pozdravil s primernim nagovorom, a tajnik Kostrenčič je narisal delovanje in stanje društveno v minulem letu. Med knjigami, katere bode izdala Matica za leto 1895., omenjam posebno profesorja Otona Kučere knjigo: „Naše nebo“, v kateri bode poljudno opisal najbolj važne in zanimive stvari iz zvezdoznanstva. Ravno tako zanimiva bode tudi knjiga prezgodaj umrlega R. Lopašića: „Oko Kupe i Korane“, kjer bodo opisani gradovi od Kolpe na jug, knjiga, katera bode precēj podobna knjigi istega pisatelja: „Bihać i Bihaćka krajina“. Oglasil se bo v Matici zopet njen nekdanji tajnik, profesor

dr. V. Jagić, kateri je opisal „Osamnaesti vek ruske književnosti“. Omenjam še povest „Bez nade“, katero sta napisala dva Hercegovca Osman Hadžić in Ivan Miličevića, a znana sta že pod imenom Osman-Aziz. Tudi Harambašić bo objavil svoje „Izbrane pesmi“. Hrvaške narodne pesmi tega leta še ne izidejo, ker je smrt poprejšnjega urednika dr. I. Broza zapoznala izdanje, a Matica hoče podati svojim členom res klasično zbirko narodnih pesmij. Obeta se še več lepih knjig. Jako nas veseli, da število Matičarjev še vedno in hitro raste, ker jih je bilo koncem minulega leta 11.295. Knjige so se tiskale v minulem letu v 108.000 iztiskih. Društveni imetek šteje sedaj brez krasne hiše 70.640 gl. 99 novč. *Janko Barle.*

To in ono.

(Črtice; piše *Janko Barle.*)

I.

Na nebu se je smejalo zlato solnce. V zraku je plesala družba komarjev in drugih mušic. Okrog zvonika je krožilo par postovk, kokoši so kopale v prahu pri hlevu, a nekje gori na hruški je čivkal vrabec. Vse mirno, ali vroče, vroče, uj!

Tolpa otrôk se je igrala na vrtu, skakala semtertje, smejala se, kričala in vriskala. Otroci so otroci, česa jim manjka? Iztaknili so nekje za hišo nekoliko rmenih črepinj. Od steklenice so bile. Kdo vé, kaj je preživela steklenica in kaj se je že vse pretakalo v njej, dokler ni dospela tje na smetišče?

Domislil se je nečesa mali poniglavec, očistil malo razbito steklo, primaknil je je k licu, zatisnil jedno oko in gledal po vasi.

„O jej, to je lepo, pogledjte, pogledjte!“ — vzkliknil je. — „Vse je v zlatu, oj, kako se lepo vidi!“

Otroci so ga obstopili. Vsak je hotel gledati na steklo. Drugi so pa hitro stekli še po ostale črepinje, saj bi vsak rad gledal. Solnčece je lepo svetilo, in v čarobni svetlobi, ko so gledali na steklo, lesketala se je vsa vas. Izprva so mislili, da gledajo kako začarano mesto, o katerem jim je pripovedovala po zimi babica za pečjo. To je bilo veselje! Čudili so se in od veselja klicali.

Kar se je oglasil oni prvi in skoraj malo razžaljeno mahnil z glavo: „Hm, mislil sem res, da se kaj drugega vidi. Saj je to naša vas. Le pogledjte, tam-le je Uboginova koč, tam-le Strešnikov kozolec, ondi Rilčkarjev svinjski hle-